

Una col·lecció popular d'Editorial Base recupera els primers grans clàssics de la història de Catalunya

Editorial Base ha creat una col·lecció econòmica de format petit destinada a recuperar les grans síntesis i cròniques de la història de Catalunya, aparegudes majoritàriament durant les tres primeres dècades del segle XX, elaborades pels millors especialistes i dedicades a episodis o personatges rellevants. “Petits grans clàssics de la història de Catalunya” s'estrena amb sis títols de cop, presentats i apadrinats per un especialista de prestigi escaient. Pertanyen a l'àmbit polític, literari i artístic. L'editorial homenatja així els estudiosos i cronistes –com el periodista Josep Maria Lladó i Figueres– que van divulgar la història de Catalunya entre el gran públic durant els il·lusionadors anys anteriors a l'arribada del franquisme, amb treballs innovadors que esdevindrien clàssics.

Guifré I, d'Antoni Rovira i Virgili, llibre del 1926 que va dibuixar per primer cop un Guifré real, net de mistificacions, diu Gaspar Feliu a la presentació, enceta la col·lecció. Els títols següents són *L'arquitectura romànica a Catalunya* (1920), de Josep Puig i Cadafalch, una obra que situava el romànic català en l'òrbita europea, hi diu Xavier Barral; *Resum de lite-*

Tomba de Pere el Gran a Santes Creus. La biografia de Soldevila, un dels títols recuperats per Editorial Base.

ratura catalana (1927), de Lluís Nicolau d'Olwer, introducció vàlida encara ara que reflexiona sobre el pes de l'escriptura al llarg d'un mil·lenni, hi diu Anton M. Espadaler; *El moviment revolucionari a Catalunya* (1932), de Felip de Solà i Cañizares, explicació de les raons

del fracàs de l'acció antimonàrquica del 1930, hi diu Mercè Morales; *El 19 de juliol a Barcelona* (1938), de J. M. Lladó i Figueres, brillant i modern relat del fracàs de la revolta militar i *Pere II el Gran* (1953), de Ferran Soldevila, un àgil perfil biogràfic d'un gran coneixedor del monarca, hi diu Stefano Cingolani.

Els títols següents seran *El príncep Carles de Viana* (1935), de Manuel Cruells; *L'humanisme català* (1934), de Martí de Riquer; *L'antic comerç de Barcelona* (1937), d'Antoni de Capmany, en versió de J. dels Domenys, i *Catalunya a Grècia* (1906), d'Antoni Rubió i Lluch.

La lloable iniciativa hauria pogut arrodonar-se si els criteris d'edició haguessin estat més rigorosos. Costa, per exemple, saber l'any de la primera edició del text, que ja hauria d'aparèixer a la pàgina dels crèdits, i que cal cercar-lo entre la nota de la contraportada i la nota biogràfica de l'autor. En algun cas, com el de *Pere II el Gran*, sense èxit. I caldria haver unificat les notes de presentació: la del llibre de Lladó i Figueres parla més de l'autor –repetint el que ja diu la nota biogràfica– que de l'obra.

LES NOTES DE VÍCTOR RIPOLL

■ Contradicció

Salvador Oliva (*Venus i Adonis*) fa caure Shakespeare en una contradicció. Després de dir que Adonis se'n vol anar del costat de Venus perquè el sol li crema el rostre, i de comentar amb detall tot el que Venus vol fer per refredar l'ardor que cau dels raigs del sol, Venus, segons Oliva, diu: “El sol, que brilla al cel, **amb prou feines** escalfà”. Ha traduït malament el vers

“the sun that shines from heaven shines but warm”. És a dir, “el sol que dalt llueix, llueix i encén” (Morrera i Galícia); “brilla el sol desde el cielo, brilla pero caliente” (García González); “le soleil qui brille dans le ciel n'est que brûlant” (Guizot).

■ Barcelona de ficció

Els serveis editorials de l'Ajuntament de Barcelona (*Barcelona de novel·la*, Raúl Montilla) diuen que

a la planta baixa del Palau Moja es troba una de les llibreries de la Generalitat. Va **tancar** l'any 2012.

■ Rescats fallits

El *Diccionari de la literatura catalana* diu que Ramon Comas Maduell (Tarragona, 1935-Sant Cugat del Vallès, 1978) publica el 1970 la novel·la *Rescat d'ambaixadors*. És un recull de **contes**. I diu que el 2003 s'edità una antologia narra-

tiva de la seva obra, titulada igual, *Rescat d'ambaixadors*. És la reedició del recull de 1970.

■ Jornada desfasada

El DIEC2 manté, com molts diccionaris, que una jornada intensiva és la que no s'interromp per l'àpat del migdia, quan identifica normalment la jornada que es concentra al **matí** fins a l'àpat del migdia –de les 8, més o menys.